

BOZANIÆ

Autor Administrator

Iz uskrsne poruke zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozaniæa (u Gl. k.) Uskrs je otkriveno lice istinske zbilje Źiveæi u suvremenome hrvatskom društvu nije teško primijetiti da nedostaje tešæanske „radosne ozbiljnosti“ kulture evanđelja, koja ne previđa potrebu za Bogom, pobjednikom nad smræu i koja ne dopušta da se Źivot na raznim razinama vrti između djetinjastih nadanja i još djetinjastijih razoèaranja. * * *

(...) Na Uskrs ne bi-smo smjeli preèuti Isusov zov: „Ne bojte se!“ Teško da postoji èovjek kojemu nije potrebna ta reèenica koju j je anđeo izgovorio ženama na Isusovu grobu. Nije mu važno hoæe li strah obuzeti straŹare, jer oni su trebali èuvati ljudsku mudrost i nakane. Ne treba se bojati onaj tko raèuna s Bogom, tko - usprkos grijehu - zna gdje je vrelo novoga Źivota. (...) »Što traŹite Źivoga među mrtvima“ rijeèi su koje od uskr-snoga jutra s Isusova groba odjekuju u Źivotu svakoga kršæanina i kršæanke. Zašto traŹite na pogrešno-me mjestu Onoga koji moŹe nositi vaš Źivot i njegov smisao? Svijet ne moŹe pronaæi nadu ako se zadrŹava u vrtlogu vlastite sebiènosti, gdje svatko -grèevito se drŹeæi svojih ideja - zapravo brani uske interese, bilo gospodarske, bilo politièke naravi. Takvim pristupom i dalje se traŹi i pokušava pronaæi Źivot tamo gdje on ne postoji i gdje boravi smrt. (...) Ako se ljude u malodušju i oèaju, prepune dvojbama, pitanja i tjeskoba, pritiješnjene svakidašnjim poteškoæama preŹivljavanja, tješi uvjera-vanjem da su za Źivot dostatne po-litièke strategije, veliki programi međunarodnih institucija, snaga novca i stvaranje zemaljskog ugle-da, ili pak opijenost raznim zastra-njivanjima u uŹivanju, èini se naj-veæa moguta prijevara, koja ostavlja duboke brazde razoèaranja i tamu duha. Njezini su plodovi oèiti: od neozbiljnog poigravanja Źivotnim vrijednostima, preko suptilnih uporaba sredstava nepravde, koja se toleriraju te tako oslabljuju ljudsku volju da se zauzima za ðobro, do nasilnog ponašanja, koje nerijetko proljeva krv na ulicama, uzrokuje plaè u obiteljima, izostavlja odgovorna pitanja u školama. A sve to na naj- neposredniji naèin pokazuje što znaèi Źivljenje u okvirima do nijedoprlo svjetloUskrsnuæa.... (...) U zbilji bez stvarnih oslonaca i bez Źivotnog smisla, koji uspijeva izdrŹati i pred prijetnjom smrti, ne moŹemo govoriti o ozbiljnosti. Oz-nake djetinjastog pristupa vide se u naglim odstupanjima, protegnuti-ma od prekomjernog oduševljenja do bezrazloŹne bezvoljnosti i rav-nodušnosti; od euforije do apatije. To se oèituje i u zakonodavstvu, osobito s obzirom na razloge dono-šenja i naèine provođenja nekih zakona. U društvu koje izabire po-vršnost kriteriji se mijenjaju iz dana u dan, a snage potrebne za izgrad-nju zbiljskih odnosa raspršuju se bez istinskoga uèinka u besplodno-sti raznolikih insceniranja zbilje. U ozraèju pretjerivanja nestaje istina, a tamo gdje je istina poljuljana ili se èini nepotrebnom, put do nezado-voljstva je najkraèi.... (...) Kristovo uskrsnuæe ne dopušta odbacivanje Źivotne zbilje, makar ona iz gledala beznaèajnom i obiljeŹenom zemaljskim porazima. Zreo i ozbiljan kršæanin ne vjeruje u buduæi, nego u vjeèni Źivot. Buduæi da je taj Źivot vjeèan, on veæ traje, a svojom slobodom i istinom pozvani smo ga prihvatiti kao dar kojim u našoj povijesti Bog zapoèinje tu vjeènost... U svojoj enciklici o kršæanskoj nadi papa Benedikt XV. pita:“Što je zapravo Źivot? I što doista znaèi vjeènost?“ I odgovara: „Postoje trenutci u kojima nam iznenada sine: da, to bio taj pravi Źivot – mora da je takav. U usporedbi s tim, ono što u svakodnevici nazivamo Źivotom zapravo nije Źivot. (...) MoŹemo...na neki naèin osjetiti predokus vjeènosti, koja nije beskrajno nizanje dana u kalendaru, veæ nešto što ispunja èovjekovo srce nepomuæenom radošæu, gdje obuhvaæamo cjelinu i cjelina nas obuhvaæa „ (Spe salvi 11.12.) (...) Kad smo to doŹivjeli prizna-juæi pred Bogom, u sakramentu po mirenja, svoje grijehe i neprih-vaæanje vjeènosti? Znamo da smo s Kristom uskrsnuli jer ljubimo bliŹnje, kako piše sveti apostol Ivan. No jesmo li stvarali ozraèje Źvotnosti; jesmo li pokušali koga „vratiti u Źi-vot“ dobrotom, nesebiènošæu, isti-nom o njemu, koju smo mu priopætili s puno ljubavi?... (...) Isusov kriŹ objavljuje da se na svijetu obiljeŹenom grijehom ne moŹe izgraditi ništa vrijedno, ako se ne prijanja uz istinu. KriŹ nas uèi da se osudom izmišljenoga krivca ne oslobađa èovjek i èovjeèanstvo; da se odbijanjem sebedarja i Źrtve umnaŹa i produljuje borba èovjeka protiv èovjeka. Isusova je smrt èin ljubavi izrastao iz poslušnosti Bogu. To je potvrda Źivota koji se događa i u našim Źivotima kada dopustimo da nas Bog pridigne nakon prizna-nja svoje krhkosti i ozbiljnog prih-vaæanja evanđelja. Ako uoèim u sebi tamu grijeha, zasigurno æe me obra-dovati plamen uskrsne svijeæe u tami vazmenog bdjenja. U kršæanskoj vjeri ljudski se Źi-vot dovršuje u ljubavi, a ljubav u proslavi. Usklik i hvalospjev Aleluja kruna je te proslave. Neka vazmeno svjetlo rasvjetljuje vaš Źivot, vašu zbilju - sretan Uskrs! Vaš nadbiskup,